

„Frappáns párbeszédok,
szenvedély és humor.
Kell ennél több?”
– *Publishers Weekly*

Hozomány- vadászok kíméljenek!

finep ●
selection

S A R A H M A C L E A N

S A R A H M A C L E A N

*Hozomány-
vadászok
kíméljenek!*

A szerencsejáték szabályai ♦ 1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2019

*Négy szóbeszédről
pusmognak
London báltermeiben.*

*Négy arisztokratáról,
a társadalom számkivetettjeiről,
akik a londoni alvilág
urai lettek.*

*Négy szerelemről,
melyek ereje
térdre kényszerítette a sötétséget. . .*

*és segített visszatalálni e bukott
angyaloknak a fénybe.*

Íme, az első könyv.

*Meghannek, testvéremnek,
akire mindig számíthatok.*

Bourne

London
1821 tele

A káró nyolcas okozta a vesztét. Egy hatossal talán megmenthette volna az örökségét. Egy hetessel pedig megháromszorozhatta volna a vagyonát.

De egy nyolcassal semmiképp.

A fiatal Bourne márki szemével követte a kártya útját, ahogy átsuhant a bujazöld posztó fölött, és mintha rajta gúnyolódna, megállapodott az asztalon, a felfelé fordított treff hetes mellett. A fiú lehunyta a szemét, a szobában pedig egy pillanat alatt megfagyott a levegő.

Vingt-deux.

Eggyel több, mint a *vingt et un*, vagyis huszonegy, amire játszott. Amire mindenét feltette.

A teremben tartózkodók egy emberként hördültek fel, amikor ujjbegyével megállította a kártyát. A bámészkodók a szemük láttára kibontakozó tragédiát figyelték az azokra jellemző kárörömmel, akik maguk is éppen csak elkerülték a csúfos véget.

Aztán megindult a pusmogás.

- Mindenét feltette?
- Mindent, amit az öröksége engedett.
- Hiszen még zöldfülű, honnan is tudhatta volna?
- Elég idős már. Egy ilyen incidens bárkiből férfit farag egy pillanat alatt.
- Tényleg mindenét elvesztette?
- Kétségtelenül.

A fiú kinyitotta a szemét, és tekintetét az asztal másik felén ülő férfira szegezte. Belenézett az élete fölött örökdő hideg, szürke szempárba. Langford vikomt atyja barátja és szomszédja volt, akit maga Bourne márki választott ki a halála előtt, hogy egyengesse egyetlen fia és örököse útját. Az ifjú Bourne szüleinek halála után Langford vette át a Bourne őrgrofság igazgatását, és olyan mértékben sikerült fellendítenie, hogy megtízszerezte a család vagyonát.

És aztán elvette.

Szomszédnak lehet nevezni, de barátnak biztosan nem.

Az árulás ténye tűzként égette a fiatal márkit.

– Szándékosan tette. – Élete huszonegy éve alatt most először árulkodott a hangja zsenge koráról. És ez dühítette.

Ellenfele rezzenéstelen arccal felemelte az asztal közepén heverő iratot. Bourne minden erejét megfeszítve, szemrebbenés nélkül tűrte, hogy a férfi arrogánsan a fehér papírra firkantsa az aláírását – bizonyosságul, hogy a fiú mindenét elveszítette.

– Csak magadnak köszönheted. Te döntöttél úgy, hogy többet teszel fel, mint amennyit hajlandó vagy elveszíteni.

Megkopasztották. Langford egyre nagyobb nyomást gyakorolt rá, újabb és újabb körbe hajszolta. Hagyta, hogy nyerjen, míg végül teljesen elhitette vele, hogy nem veszíthet. Szakállas trükk volt, de Bourne túl tapasztalatlan – túl mohó – volt ahhoz, hogy átlásson

a szitán. Felpillantott. A haragtól és a tehetetlenségtől alig bírta ki-
prézelni magából a szavakat:

– Maga pedig úgy döntött, hogy elnyeri.

– Nélkülem nem lett volna mit elnyerni – jegyezte meg az idős férfi.

– Apám! – Thomas Alles, a vikomt fia, Bourne legjobb barátja előrelépett. – Ne tedd ezt! – kérte reszkető hangon.

Langford komótosan összehajtogatta a papírt, és tudomást sem véve a fiáról, felkelt az asztaltól. Bourne-ra emelte hűvös tekintetét.

– Inkább hálásnak kellene lenned, amiért már ilyen fiatalon hasznos leckében részesítettelek. Sajnálatos módon semmid sem maradt, csak a ruha, amit viselsz, és az üresen álló, vidéki udvarház.

A vikomt tekintete az este folyamán szerzett nyereménye másik felére, a pénzürmékből emelt halomra tévedt.

– Neked adom a pénzt, mit szólna hozzá? Búcsúajándék, ha úgy tetszik. Hiszen mit szólna apád, ha teljesen kisemmiznék?

Bourne ellökte magát az asztaltól, és felpattant a székről.

– Ne merészelje a szájára venni az apámat!

Langford felvont szemöldökkel konstataálta a fiú kirohanását, és hagyta, hogy egy pillanatig elnyúljon a csend.

– Azt hiszem, mégiscsak megtartom a pénzt. És a klubtagságodtól is megfosztalak. Ideje távoznod.

Bourne arca lángra gyúlt, amint felfogta a szavak értelmét. Nem csak a klubtagságától fosztották meg. Hanem a birtokától, a szolgálítól, a lovaitól, a ruháitól, mindenétől. Mindenétől, egy vidéki udvarházat, pár hold földet és a nemesi címét leszámítva.

Amire szégyent hozott.

A vikomt szája sarka gúnyos mosolyra húzódott, majd odahajított Bourne-nak egy guinea-t, aki ösztönösen kinyújtotta a kezét,

és elkapta az aranyérmét, ami megcsillant a White kártyaszalon ragyogó fényárjában.

– Okosan fektesd be, fiú! Mert több pénzt nem látsz tőlem.

– Apám! – fogta könnyögőre ismét Tommy.

Langford a fiához fordult.

– Egy szót se többet! Nem tűröm, hogy miatta könnyörögj.

Hű barátja szomorúan Bourne felé fordult, kezét tanácstalanul felemelte. Tommynak szüksége volt az apjára. A vagyonára. A támogatására.

Mindazokra a dolgokra, amiket Bourne-nak immár nélkülöznie kell.

Heves gyűlölet lángolt fel Bourne-ban, de csak egy pillanatra, majd gyorsan tovatűnt, higgadt beletörődésnek adva át a helyét. Zsebébe süllyesztette az érmét, azután hátat fordított a többi főnemesnek, a klubnak, a világának és az addigi életének.

Megesküdött, hogy bosszút áll.

1. fejezet

1831. január eleje

Hallotta, hogy finoman nyílik, majd csukódik a magánlakosztály ajtaja, de nem mozdult.

A sötétben állt, a festett ablak mögött, ahonnan London legfényűzőbb szerencsejáték-barlangjának földszintjére lehetett látni. A klubból nézve az ablak csupán egy lenyűgöző művészeti alkotásnak, egy óriási, színes üveglaknak tetszett, amelyen Lucifer bukása kelt életre. A hatalmas, egy átlagos férfinál hatszor nagyobb méretű angyal szemet gyönyörködtető színkavalkádban botladozott a pokol mélye, London legsötétebb bugyrai felé, ahova a mennyei seregek száműzték.

A Bukott Angyal.

A klub neve egyben emlékeztetőül is szolgált, hogy milyen kockázatot vállalnak azok, akik a játékbarlangba belépve megteszik tétjeiket a plüssborításon, amikor felemelik az elefántcsont dobókockát, vagy amikor a rulettkerék szédítő pörgését és az elmosódó színeket figyelik.

És amikor az Angyal nyert – és a legtöbbször így történt –, akkor az üveglablak arra emlékeztette a veszteseket, hogy milyen mélyre zuhantak.

Bourne tekintete a játékbarlang távolabbi végében lévő pikéasztalra tévedt.

– Croix szeretné növelni a tétet.

A földszinti játéktér felügyelője nem mozdult az ajtóból.

– Úgy van.

– Már annyival tartozik, amit soha az életben nem lesz képes megadni.

– Pontosan.

Bourne elfordította a fejét, és legbizalmasabb alkalmazottja félhomályba burkolózó szemébe nézett.

– Mit hajlandó feláldozni az emelt tétért cserébe?

– Kétszáz holdat Walesben.

Bourne ismét a szóban forgó urat figyelte, aki verejtékben úszva, nyugtalanul várta az ítéletet.

– Emeld a tétet! Ha veszít, kísérd ki! És aztán megvonjuk a tagságát.

Ritkán kérdőjelezték meg a döntéseit, az Angyal alkalmazottai pedig sosem. A másik férfi épp olyan nesztelenül mozdult az ajtó felé, ahogy belépett. De mielőtt távozott, Bourne utánaszólt:

– Justin!

Csend.

– Először a birtokot tegye fel.

Az ajtó halk kattanása volt az egyetlen árulkodó jel, hogy a földszinti játéktér felügyelője egyáltalán ott járt.

Pillanatokkal később megjelent a teremben, Bourne pedig figyelte, ahogy átadja a főnöke utasításait az osztónak. Végignézte, ahogy az ajánlatát elfogadták, és ahogy a gróf vesztett. Újra.

És újra.

És újra.

Vannak, akik nem értik, mi a jó ebben.

Azok, akik még nem tették próbára a szerencséjüket, akik még nem élték át a nyereség izgalmát, akik még nem egyezkedtek egy újabb körért, egy újabb leosztásért, egy újabb lehetőségért... *csak százig, ezerig, tízezerig...*

Azok, akik nem ismerik a játékasztal jelentette szédítő, mámorító, semmihez sem fogható izgalmat, az érzést, hogy övék az éjszaka, és hogy egy kártya mindent megváltoztathat.

Ők sosem értenék meg, hogy miért nem kelt fel Croix gróf az asztaltól, miért fogadott újra és újra gyors egymásutánban, amíg végül – megint – elveszítette mindenét. Az igazsághoz hozzátartozik, hogy nem az övé volt, amit eljátszott.

Bourne átérezte a gróf helyzetét.

Justin Croix-hoz lépett, és bizalmasan a földönfutóvá lett férfi fölébe suttogott. A nemes botladozva lábra állt, szemöldökét felháborodva összevonta. Haragtól és szégyentől fűtve megindult a játékter felügyelője felé.

Rossz lépés.

Bourne nem hallotta, mi hangzott el. De nem is volt fontos. Számtalanszor volt már fül- és szemtanúja, ahogy a férfiak először elveszítik a vagyonukat, majd minden haragjukat az Angyalra és rá zúdítják.

Nézte, ahogy Justin előrelép, és figyelmeztetően felemeli a kezét. Nézte, ahogy a felügyelő szája mozog, ahogy megkísérli elsimítani a dolgokat – sikertelenül. Nézte, ahogy a többi játékos felfigyel a felbolydulásra, és ahogy Temple, Bourne jól megtermett üzlettársa harcra készen elindul a szóváltás helyszínére.

Bourne ekkor megmozdult, és meghúzott egy falikart, amely csigák és emelőkarok bonyolult összjátékát indította el, amitől megszólalt egy apró csengettyű a pikéasztal alatt, így hívva fel magára az osztó figyelmét.

Jelezte neki, hogy nem Temple fogja megvívni ezt a harcot.

Hanem Bourne.

Az osztó egyetlen szóval megálljt parancsolt az elképesztő erejű Temple-nek, és az üveglablak felé biccentett, amely mögött Bourne várakozott Lucifer társaságában, készen arra, hogy szembenézzon a rá váró feladattal.

Temple sötét szeme az üvegre siklott. Biccentett, majd Croix-val az oldalán utat tört maguknak a tömegben.

Bourne távozott a tulajdonosi lakosztályból, hogy a klub földszintjétől elkülönített, kis előszobában fogadja őket. Amikor kinyitotta az ajtót, és belépett, Croix úgy káromkodott, hogy az egy tengerésznek is becsületére vált volna. Bourne-hoz fordult, a szeme résznyire szűkült a gyűlölelettől.

– Te gazember! Nem teheted ezt velem! Nem veheted el azt, ami az enyém!

Bourne a vastag tölgyfa ajtónak dőlt, és karba tette a kezét.

– Saját magad ástad meg a sírodat, Croix. Menj haza! És legyél hálas, amiért csak annyit veszek el tőled, amennyi fedezi a tartozásodat.

Croix gondolkodás nélkül a márki felé vetette magát, de Bourne elképesztő gyorsasággal reagált. Elkapta a gróf egyik karját, hátracsavarta, és határozottan az ajtónak nyomta a férfi arcát. Megrázta a sovány férfit egyszer, kétszer, majd megszólalt:

– Ajánlom, hogy alaposan fontold meg a következő lépésedet! Már nem érzem magam annyira nagylelkűnek, mint egy pillanattal korábban.

– Beszélni akarok Chaseszel! – A tölgyfa tompította a gróf hangját.

– Helyette velünk kell beérned.

– A kezdetek óta az Angyal tagja vagyok. Tartozol nekem. *Chase* tartozik nekem.

– Épp ellenkezőleg, *te* tartozol *nekünk*.

– Elég pénzt öltem ebbe a helybe...

– Ez igazán nagylelkű tőled. Esetleg idehozzuk a könyvelést, hogy megnézzük, még mennyivel tartozol? – Croix megdermedt. – Ó, látom, kezded kapiskálni. A birtok már a miénk. Küldd el reggel az ügyvédedet az adománylevéllel, különben én magam megyek el érte. Megértetted? – Bourne nem várta meg a választ, hanem hátrálépett, és elengedte a grófot. – És most takarodj!

Croix feléjük fordult, arcára kiült a pánik.

– Tiéd lehet a birtok, Bourne! Csak... a tagságomat ne vedd el! Maholnap nős ember leszek. A hozománya fedezi az összes veszteségemet, sőt, többet is. Csak ne fossz meg a tagságomtól!

Bourne ki nem állhatta a véget nem érő rimánkodásokat, a szavak mögött rejlő idegességet. Tudta, hogy Croix nem tud ellenállni a játéknak. A csábítás úgymint erősebb.

Ha szorult volna belé egy cseppnyi együttérzés, szánta volna a gyánútlan menyasszonyt.

De az együttérzés nem tartozott Bourne jellemvonásai közé.

Croix tágra nyílt szemmel Temple-höz fordult.

– Temple, kérlek!

Temple felvonta egyik sötét szemöldökét, és keresztbe fonta hatalmas karját széles mellkasa előtt.

– Biztos vagyok benne, hogy ilyen tekintélyes hozománnyal az egyik kevésbé kifinomult játékbarlang szívesen felvesz a tagjai közé.

Ez nem is kérdés.

A gyilkosokkal és csalókkal teli, rossz hírű klubok tárt karokkal fogadnák ezt a rettentően balszerencsés férget.

– Pokolba a züllött játékbarlangokkal! – fröcsögte Croix. – Még is mit fognak gondolni az emberek? Mibe fog ez nekem kerülni? A dupláját fizetem... a tripláját! Annak a nőnek a bőre alatt is pénz van.

Bourne vérbeli üzletember volt.

– Miután elveszed, kamatostul rendezed az adósságaidat, és visszakapod a tagságodat.

– De mit csináljak addig? – A gróf siránkozása kezdett kínessá válni.

– Talán gyakorolhatnád a türelmet – vetette oda Temple foghegyről.

A megkönnyebbülés elvette Croix esztét.

– Még te beszélsz? Hiszen mindenki tudja, mit tettél.

Temple megmerevedett, a hangja fenyegetően csengett:

– Pontosan mit is?

A rettegés a gróf maradék józan esztét is elvette, ezért ösztönösen megpróbálta megütni Temple-t, aki hatalmas markával fogta fel az ütést, majd ellenségesen maga felé húzta a kis embert.

– Pontosan mit is? – ismételte meg a kérdést Temple.

A gróf úgy vinnyogott, mint egy kisbaba.

– Se-semmit. Elnézésemért kérem. Nem úgy értettem. Kérlek, ne bánts! Kérlek, ne ölj meg! Távozom. Máris. Esküszöm. Csak... ne... ne bánts!

Temple felsóhajtott.

– Nem éred meg a felhajtást. – Elengedte a grófort.

– Takarodj! – mondta Bourne. – Mielőtt úgy döntök, hogy *mégis*. A gróf hanyatt-homlok iszkolt kifelé a szobából.

Bourne figyelte, ahogy távozik, majd megigazította a mellényét, és lesimította a szalonkabátját.

– Azt hittem, maga alá fog piszkítani, amikor elkaptad.

– Nem ő lenne az első. – Temple leült egy alacsony székre, maga elé nyújtotta a lábait, és egyik csizmás bokáját átvette a másikon. – Vajon mennyi időbe telik?

Bourne végigsimított a kabátja alól kikandikáló vászonmandzsetán, gondosan elegyengette, majd Temple-re pillantott. Úgy tett, mint aki nem érti a kérdést.

– Micsoda?

– Hogy ismét kifogástalan állapotba hozd az öltözedet. – Temple szája sarka gúnyos mosolyra húzódott. – Olyan vagy, mint egy nő.

Bourne a természetes férfit fürkészte.

– Mint egy nő, elképesztően erős jobbhoroggal.

A mosoly vigyorra szélesedett, ami láttatni engedte, hogy Temple orra korábban három helyen tört el és forrt össze.

– Most komolyan azt mondd, hogy legyőznél engem?

Bourne a kravátlíját nézegette egy közeli tükörben.

– Pontosan.

– Kihívhatlak?

– Bármikor.

– Senki sem száll ringbe. Főleg nem Temple-lel szemben. – Bourne és Temple a hang felé fordult, aminek tulajdonosa a szoba másik végében lévő rejteajtó mögül szólt. Chase, az Angyal harmadik üzlettársa figyelte őket.

Temple nevetve Bourne-hoz fordult.

– Látod? Chase elég okos ahhoz, hogy tudja, nem vagy ellenfél számomra.

Chase töltött magának egy pohárral a mellette lévő pohárszéken álló skót whiskyből.

– Ennek semmi köze Bourne-hoz. Úgy nézel ki, mint egy kőből emelt erőd. Számodra senki sem jelent kihívást. Csak én – tette hozzá könnyedén.

Temple hátradőlt a széken.

– Ha bármikor szembeszállnál velem a ringben, Chase, találok helyet a naptáramban.

Chase Bourne-hoz fordult.

– Földönfutóvá tetted Croix-t.

A férfi a szobában körözött.

– Úgy sírt, mint egy kisgyerek, akitől elvették a cukorkát.

– Öt éve vagyok a szakmában, és még mindig meg tudnak lepni ezek a férfiak, és hogy mennyire gyengék.

– Nem gyengék. Betegek. A nyeresi vágy egyfajta láz.

Chase szemöldöke felszökött a metafora hallatán.

– Temple-nek igaza van. Egy nő veszett el benned.

Temple hahotázva felnevetett, majd a közel kétméteres férfi felemelkedett a székről.

– Visszamegyek a földszintre.

Chase figyelte, ahogy Temple megindul az ajtó felé.

– Ma este még nem jutott ki a verekedésből?

A férfi megrázta a fejét.

– Bourne elhalászta előlem a lehetőséget.

– Hosszú még az éjszaka.

– A remény hal meg utoljára. – Temple elhagyta a szobát, és határozottan betette maga mögött az ajtót.

Chase töltött még egy pohár whiskyt, majd Bourne-hoz lépett, aki megbabonázva meredt a kandallóra.

Elvette a poharat, és nagyot kortyolt az aranyló italból, amely jól-
esően égette a torkát.

– Híreim vannak számodra. – Bourne várakozásteljesen a társa
felé fordult. – Langfordról.

A szavak hallatán elárasztották az érzelmek. Kilenc éve várja ezt a
pillanatot, bármi legyen is a következő mondat, ami elhagyja Chase
száját. Kilenc éve vár híreket arról a férfiről, aki megfosztotta a múlt-
jától, a származásánál fogva őt megillető jogoktól.

A családjá történelmétől.

Mindenétől.

Langford mindenétől megfosztotta azon az estén – az összes bir-
tokától, a teljes vagyonától, és nem hagyott neki mást, csak egy vi-
déki udvarházat és pár holdat egy nagyobb birtok, Falconwell kö-
zepén. Ahogy figyelte, hogy mindez kicsúszik a keze közül, Bourne
akkor még nem értette az öregember indítékait – mert nem tudta,
mekkora öröm életet lehelni egy birtokba, és felvirágoztatni. Nem
értette, mennyire fájdalmas lett volna az idős férfinak átadnia mind-
ezt egy éretlen fiúnak.

Egy évtized múltán pedig már hidegen hagyta.

Bosszút akart állni.

Bosszút, amire régóta szomjazott.

Kilenc évbe telt, de Bourne visszaszerezte, sőt, megduplázta a va-
gyonát. Az Angyalban üzlettársként és számos egyéb jövedelmező
befektetéssel lehetősége nyílt olyan gazdagságra szert tenni, amely
még a legfényűzőbb életet élőkkel is felvette a versenyt Angliában.

De sosem tudta visszaszerezni azt, amit elvesztett. Langford biztos
kézzel vigyázta Bourne örökségét, nem volt hajlandó megválni tőle,
bármennyit ajánlottak is érte, és bármennyire befolyásos volt is az
ajánlattevő. És bizony rendkívül befolyásos férfiak tettek ajánlatot.

De most felcsillant a remény.

– Hallgatlak.

– Nem egyszerű a helyzet.

Bourne visszafordult a tűz felé.

– Sosem az.

De Bourne nem azért dolgozott éjt nappallá téve, hogy Walesben, Skóciában, Devonshire-ben és Londonban gyarapítsa a vagyonát és a birtokai számát.

Ő mindezt Falconwellért tette.

Az ezer hold festőien zöld területért, amely egykor a Bourne örgrótság büszkesége volt. A birtokért, amelyet az apja, a nagyapja és a dédapja gyarapított az udvarház körül, amely márkiról márkira szállt.

– Nos? – Még azelőtt kiolvasta a választ Chase szeméből, hogy az megszólalt volna, Bourne pedig hosszan, otrombán elkáromkodta magát. – Mit tett vele?

Chase habozott.

– Ha miatta nem lehetséges, akkor megölöm.

Amit már évekkkel ezelőtt meg kellett volna tennem.

– Bourne...

– Elég! – A levegőbe lendítette a kezét. – *Kilenc éve várok erre a pillanatra. Mindent elvett tőlem. Mindent.* Te ezt nem értheted.

Chase a szemébe nézett.

– Dehogynem.

Bourne-t meglepte a szóban bujkáló megértés. A benne rejlő igazság. Chase húzta ki a pácból. Befogadta, tiszta ruhát és munkát adott neki.

Megmentette.

Vagy legalábbis megpróbálta megmenteni.

– Bourne – fogott bele Chase ismét, körültekintően válogatva meg a szavait. – Nem tartotta meg.

Jeges rettegés ülte meg a szobát.

– Hogy érted azt, hogy nem tartotta meg?

– Már nem Langfordé a surrey-i birtok.

Bourne megrázta a fejét, mintha nem értené pontosan.

– Akkor kié?

– Needham és Dolby márkijáé.

Egy évtizede eltemetett, régi emlék bukkant fel a név említésére – egy potrohos emberke, aki puskával a kezében masírozik a sáros surrey-i birtokon. Libasorban követik a lányai, egyik kisebb, mint a másik, a legidősebbnek pedig olyan komoly, kék szeme van, amelyet Bourne azóta sem látott.

Gyermekkori szomszédai. A surrey-i nemesek alkotta triumvirátus harmadik családja.

– Needhamé a birtokom? Hogyan jutott hozzá?

– A sors fintora, hogy kártyán.

Bourne nem találta komikusnak a helyzetet. Sokkal inkább felzaklatta a gondolat, hogy Falconwellt meggondolatlanul feltették és elveszítették egy kártyajáték során.

– Hozasd ide! Needham az *écartét* szereti. Falconwell az enyém lesz.

Chase meglepetten hátrahőkölt.

– Játszanál vele?

Bourne habozás nélkül válaszolt:

– Bármit megtennék, ha ez kell hozzá.

– *Bármit?*

Bourne azonnal gyanút fogott.

– Mit hallgatsz el előlem?

Chase szemöldöke felszaladt.

– Ezt meg honnan veszed?

– Mindig jobban értesült vagy nálam. És ezt élvezed.

– Mindössze alapos megfigyelő vagyok.

Bourne a fogát csikorgatta.

– Mindegy, hogyan nevezzük...

A Bukott Angyal alapítója egy foltot nézegetett a ruhája ujján.

– A birtokot, ami egykor Falconwell része volt...

– Az *én* birtokom.

Chase figyelmen kívül hagyta a megjegyzést.

– Nem veheted vissza csak úgy.

– Ugyan miért?

Chase habozott.

– Hozzácsatolták... valami máshoz.

Jeges gyűlölet töltötte el Bourne-t. Egy évtizede várt erre a pillanatra, hogy Falconwell Manor végre ismét a birtokai számát gyarapítsa.

– Mégis mihez?

– Sokkal inkább *kihez*.

– Nincs hangulatom a vicceidhez.

– Needham kijelentette, hogy az egykori falconwelli birtokok a legidősebb leány hozományának részét képezik.

A meglepetéstől Bourne hátrált egy lépést.

– Penelopéét?

– Csak nem ismered a hölgyet?

– Évekkel ezelőtt láttam utoljára... lehet, hogy húsz év is eltelt azóta.

Tizenhat. Penelope ott volt azon a napon, amikor Bourne a szülei temetése után, tizenöt évesen végleg búcsút mondott Surrey-nak, és egy család nélküli, új világba csöppent. A lány figyelte, ahogy Bourne beül a hintóba, komoly, kék tekintete végigkísérte a Falconwellből kivezető, hosszú úton. Csak akkor fordult el, amikor a hintó rátért a főútra.

Onnan tudta, mert ő is figyelte Penelopét.

Barátok voltak.

Amikor Bourne még hitt a barátságban.

Egy két örgrófsággal rendelkező márki legidősebb leánya volt, akkora vagyonnal, aminek elköltésére egy élet nem elég. Érthetetlen, hogy miért maradt ilyen sokáig vénlány. Mostanra már férjhez kellett volna mennie, és egy fészkalja ifjú főnemest kellene nevelgetnie.

– Miért van Penelopénak szüksége Falconwellre hozományként?

– Bourne rövid szünetet tartott. – Miért nem ment még férjhez?

Chase felsóhajtott.

– Nagy szolgálatot tennél velem, ha a társasági élet iránt is érdeklődést mutatnál, és nem csak a mi csekély lélekszámú klubunk iránt.

– *Csekély lélekszámú klubunk* ötszáz férfit számlál. És az üzlet-társaidnak köszönhetően mindegyikről olyan vastag aktát vezetsz, mint a hüvelykujjam, tele adatokkal.

– Viszont nekem jobb dolgom is van annál, mint hogy azzal töltsem az estéimet, hogy tájékoztassalak a világ híreiről, amelybe beleszülettél.

Bourne résnyire húzta a szemét. Amióta ismeri Chase-t, a férfi mindig egyedül töltötte az estéit.

– Mégis milyen dolgod?

Chase figyelmen kívül hagyta a kérdést, és nagyot húzott a whiskyből.

– Lady Penelopée volt évekkel ezelőtt a báli szezon eljegyzése.

– És?

– Az eljegyzésre azonban rossz fényt vetett a vőlegénye szerelemből kötött házassága.

Régi történet volt, Bourne is számtalan alkalommal hallotta már, mégis szokatlan módon összeszorult a szíve, ha arra gondolt, hogy az emlékezetében élő lányt fájdalmasan megsebezte a felbontott eljegyzés.

– Még hogy szerelemből! – fintorgott Bourne. – Talán inkább a másik jelölt szemrevalóbb vagy tehetősebb volt. És azután?

– Úgy tudom, számtalan kérője akadt az elmúlt évek során. Mégis hajadon maradt. – Úgy tűnt, Chase-t kezdi untatni a téma, mert látványosan felsóhajtott. – De úgy vélem, már nem sokáig, főleg, hogy Falconwell még édesebbé teszi a mézesbödönt. Egymásnak adják majd a kilincset a kérők.

– És minden alkalmat megragadnak majd, hogy ezt az orrom alá dörgöljék.

– Valószínűleg. Nem szerepelsz túl előkelő helyen a népszerű főnemeselek listáján.

– Még csak rajta sem vagyok azon a listán. Akárhogy is, de meg kell szereznem a birtokot.

– És kész vagy ezért bármit megtenni? – Chase meglepettnek tűnt.

Bourne figyelmét nem kerülte el üzlettársa burkolt célzása.

Felrémlt előtte a fiatal, kedves Penelope, tökéletes ellentéte annak, aki Bourne volt. Akivé vált.

Elhessegette a gondolatot. Kilenc éve vár erre a pillanatra. A lehetőségre, hogy visszakapja azt, amit az ősök létrehoztak számára.

Amit rá hagytak.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

Amit ő elveszített.

Ennél közelebb sosem jut majd a megváltáshoz. És nem fogja hagyni, hogy bármi az útjába álljon.

– Igen, bármit. – Bourne kihúzta magát, és gondosan lesimította a kabátját. – Ha ehhez meg kell nősnöm, ám legyen.

Az ajtó becsapódott mögötte.

Chase az ajtó felé emelte poharát, és az üres szobához intézte szavait:

– Sok boldogságot!